

::R0084 : strona 5::

OFIARA Z POKARMÓW

3 Księga Mojżeszowa, Rozdział 2

Jeśli ofiara całopalna przedstawia oszacowaną przez Ojca wartość dzieła Chrystusowego, kiedy nasz Pan „siebie samego wydał za nas jako dar i ofiarę Bogu ku miłej wonności” (Efez. 5:2), tak ofiara z pokarmów określa doskonałość Jego ludzkiego charakteru i postępowania: „Moim pokarmem jest pełnić wolę tego, który mnie posłał i dokonać Jego dzieła” (Jana 4:34).

1. Ta ofiara nie była krwawą ofiarą, ale składała się z najwyborniejszej mąki pozbawionej grudkowatości lub chropowatości. Podobnie ludzka natura Pana Jezusa nie zawierała w sobie żadnej szorstkości. Wszyscy pozostali ludzie, jakkolwiek zacnymi byliby uważani przez kościelnictwo i przez świat, posiadają wady i ułomności a wyróżniające ich zalety są równoważone przez upokarzające ich słabości. Natomiast Pan Jezus mógł złożyć następujące oświadczenie: „A Ten, który mnie posłał, jest ze mną; nie zostawił mnie samego.”; i nikt inny oprócz Niego, tylko On mógł dodać słowa: „Ja zawsze czynię to, co się Jemu podoba.” – „Któż z was może mi dowieść grzechu?” (Jana 8:29,46) Z tego też powodu, dwa razy otworzyły się niebiosy, z których wyszedł głos Pana Boga: „Ten jest syn mój umiłowany, którego sobie upodobałem” (Mat. 3:17). W historii rodzaju ludzkiego, to był jeden szczególny moment, kiedy niebiańska cisza została w ten sposób naruszona.

2. Mąka przedniej jakości była pieczona w piecu i w ten sposób każda jej cząsteczka poddana była działaniu ognia. Tak też słyszymy głos doskonałego człowieka wołającego z głębi swego utrapienia, „Rozlałem się jak woda I rozłączyły się wszystkie kości moje. Serce moje stało się jak wosk, roztopiło się we wnętrzu moim. Siła moja wyschła jak skorupa, A język mój przylgnął do podniebienia mego I położyłeś mnie w prochu śmierci” (Ps. 22:15-16). Rozpalony ogień był nie do zniesienia, kiedy ten, który zawsze czynił wszystko ku zadowoleniu swojego Ojca, wydał jęk rozdartego serca: „Boże mój, Boże mój, czemuś mnie opuścił?” (Mat. 27:46)

3. Przednia mąka była polana oliwą, która w Piśmie Świętym jest dobrze znanym symbolem Ducha Świętego. Kiedy anioł zwiastował Marii narodzenie się obiecane Mesjasza, wypowiedział do niej słowa: „Duch Święty zstąpi na ciebie i moc Najwyższego zacięni cię. Dlatego też to, co się narodzi, będzie święte i będzie nazwane Synem Bożym.” (Łuk. 1:35) Wkrótce potem Pan Jezus stał się nasieniem niewiasty. On nie był nasieniem człowieka, na co wskazywał anioł w poselstwie skierowanym do Józefa: „Józefie, synu Dawidowy, nie lękaj się przyjąć Marii, żony

swojej, albowiem to, co się w niej poczęło, jest z Ducha Świętego” (Mat. 1:20). Dlatego więc, Jego natura była doskonała i święta, różniąca się od naszej natury, której „zamysł ciała jest wrogi Bogu; nie poddaje się bowiem zakonowi Bożemu, bo też nie może” (Rzym. 8:7).

4. Placki praśne z przedniej maki były pomaszczone oliwą. Kiedy syn Marii został ochrzczony i wystąpił z wody „ujrzał Ducha Bożego, który zstąpił w postaci gołębiczy i spoczął na nim”. (Mat. 3:16) (Łuk. 4:1) „A Jezus pełen będąc Ducha Świętego, wrócił się od Jordanu, i pędzony jest od Ducha na puszczą.”, (BG) „I powrócił Jezus w mocy Ducha do Galilei”, aby ogłaszać, że: „Duch Pański nade mną, przeto namaścił mnie, abym zwiastował ubogim dobrą nowinę” (Łuk. 4:1,14,18). Również Apostoł Święty Piotr wypowiada się o Panu Jezusie, że: „... Bóg namaścił Go Duchem Świętym i mocą ...” (Dz. Ap. 10:38) Jeśli krew ofiar składanych według przepisów Zakonu służyła pomocą w tymczasowym usuwaniu grzechu, „O ileż bardziej krew Chrystusa, który przez Ducha wiecznego ofiarował samego siebie bez skazy Bogu, oczyści sumienie nasze od martwych uczynków, abyśmy mogli służyć Bogu żywemu.” (Żyd. 9:14)

5. Ofiara z pokarmów nie tylko była polana oliwą, ale na nią również było nałożone kadzidło. Wyraz „kadzidło” pochodzi od czasownika, który oznacza, „być białym lub wybielać.” Tego właśnie czasownika użył Dawid w Ps. 51:9, kiedy wołał do Pana Boga: „Pokrop mnie hizopem, a będę oczyszczony; obmyj mnie, a ponad śnieg bielszy się stanę.” Tego samego czasownika użył Pan Bóg, wypowiadając następujące słowa: „Choć wasze grzechy będą czerwone jak szkarłat, jak śnieg zbieleją.” (Iz. 1:18) Wyraz „kadzidło” występuje 20 razy w Starym Testamencie, będąc użyty w połączeniu ze świętym olejem pomazania, symbolizującym Ducha Świętego. (2 Moj. 30:34) Kadzidło było umieszczone na dwunastu bochenkach chleba, które zawsze leżały w obecności Pana Boga na stole przeznaczonym dla chlebów pokładnych. (3 Moj. 24:5-8) Kiedy grzech wchodził w rachubę, kadzidło nie mogło być używane, (3 Moj. 5:11; 4 Moj. 5:15) ale ono wskazuje na współzależność pomiędzy Oblubieńcem i Oblubienicą. (Pieśń nad Pieśniami 3:6; 4:6,14)

6. Nie wolno było składać ofiary z pokarmów, do której użyty był kwas i miód. Wyraz kwas, występujący w różnorodnych postaciach i odmianach, będąc wymieniony siedemdziesiąt jeden razy w Starym Testamencie i siedemnaście razy w Nowym Testamencie, stanowi właściwy i niezmienny symbol tego, co jest złem. Oprócz jednego, nie ma innych wyjątków od tej reguły i dopóki się tego nie przyjmie i nie będzie się stale o tym pamiętać, nie będzie można uczynić większego postępu w znajomości Biblii. Używanie miodu było zabronione, co stanowi dla nas naukę, że jeśli chcielibyśmy naśladować przykład Pana Jezusa Chrystusa, który nigdy nie zadawał sobie samego, to musimy oddalać wszelkie pragnienia, zmierzające do zadawania wymagań ludzkiej natury. (Rzym. 15:3; Mat. 16:24; Łuk. 9:59-62; Jana 6:63)

7. „Każdą twoją ofiarę z pokarmów posolisz ... Przy każdej ofierze swojej składać będziesz i sól”.

Konserwująca własność soli oraz jej zdolność powstrzymywania szerzącego się zepsucia uczyniły ją, słusznie jej przysługującym, symbolem wiecznego przymierza oraz ważną figurą przedstawiającą prawdziwych chrześcijan, żyjących pośród grzechu i występku. Pan Jezus wypowiedział do swoich uczniów następujące słowa: „Wy jesteście solą ziemi; jeśli tedy sól zwietrzeje, czymże ją nasolą? Na nic więcej już się nie przyda, tylko aby była precz wyrzucona i przez ludzi podeptana.” (Mat. 5:13); „Mowa wasza niech będzie zawsze uprzejma, zaprawiona solą.” (Kol. 4:6)

=====

— Marzec 1880 r. —

Jeżeli zauważyłeś błąd w pisowni, powiadom nas poprzez zaznaczenie tego fragmentu tekstu i przyciśnięcie *Ctrl+Enter*.